

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο: οργάνωση και λειτουργία

Η οργάνωση και η λειτουργία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου διέπονται από τον Κανονισμό του. Τα πολιτικά όργανα, οι επιτροπές, οι αντιπροσωπείες και οι πολιτικές ομάδες καθοδηγούν τις δραστηριότητες του Κοινοβουλίου.

Νομική βάση

- Άρθρο 14 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ) και τα άρθρα 223, 224, 226, 229, 231 και 232 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ).
- [Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου](#).

Μέλη και σύνθεση

Οι γενικοί κανόνες για τη σύνθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου καθορίζονται στο άρθρο 14 παράγραφος 2 ΣΕΕ, το οποίο ορίζει ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο εκδίδει ομόφωνα, μετά από πρωτοβουλία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και με την έγκρισή του, απόφαση για τον καθορισμό της σύνθεσης. Αναφέρει επίσης ότι το Κοινοβούλιο απαρτίζεται κατά μέγιστο όριο από 751 αντιπροσώπους των πολιτών της ΕΕ (750 βουλευτές συν τον πρόεδρο). Επιπλέον, η εκπροσώπηση των πολιτών είναι «αναλογική κατά φθίνουσα τάξη», με ελάχιστο όριο έξι μελών ανά κράτος μέλος. Κανένα κράτος μέλος δεν μπορεί να έχει περισσότερες από 96 έδρες.

Η έννοια της φθίνουσας αναλογικότητας σημαίνει ότι, μολονότι οι έδρες στο σύνολό τους κατανέμονται βάσει του πληθυσμού του κάθε κράτους μέλους, τα κράτη μέλη με μεγαλύτερο πληθυσμό δέχονται να υποεκπροσωπούνται ώστε να υπάρχει καλύτερη εκπροσώπηση των κρατών μελών με μικρότερο πληθυσμό: όσο μεγαλύτερη είναι η χώρα, τόσο μικρότερος είναι ο αριθμός των εδρών σε σχέση με τον πληθυσμό της. Η έννοια αυτή καθορίστηκε περαιτέρω στις διαδοχικές αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου βάσει του άρθρου 14 παράγραφος 2 ΣΕΕ από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισαβόνας.

Η προγραμματισμένη αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την ΕΕ κατέστησε αναγκαία την επανεξέταση του τρόπου ανακατανομής των 73 εδρών της χώρας. Κατόπιν πρότασης του Κοινοβουλίου^[1], στις 28 Ιουνίου 2018 το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο

[1] Νομοθετικό ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 13ης Ιουνίου 2018 σχετικά με το σχέδιο απόφασης του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου για τον καθορισμό της σύνθεσης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Κείμενα που εγκρίθηκαν, P8_TA(2018)0249).

ενέκρινε απόφαση που καθόριζε τη σύνθεση του Σώματος μετά τις εκλογές του 2019^[2]. Ο συνολικός αριθμός των εδρών μειώθηκε από 751 σε 705, ενώ ορισμένα κράτη μέλη απέκτησαν επιπλέον έδρες. Ο αριθμός των βουλευτών του ΕΚ που θα εκλέγονταν σε κάθε κράτος μέλος είχε ως εξής: Γερμανία 96· Γαλλία 79· Ιταλία 76· Ισπανία 59· Πολωνία 52· Ρουμανία 33· Κάτω Χώρες 29· Βέλγιο, Ελλάδα, Ουγγαρία, Πορτογαλία, Σουηδία και Τσεχική Δημοκρατία 21· Αυστρία 19· Βουλγαρία 17· Φινλανδία, Δανία και Σλοβακία 14· Ιρλανδία 13· Κροατία 12· Λιθουανία 11· Λετονία και Σλοβενία 8· Εσθονία 7· Κύπρος, Λουξεμβούργο και Μάλτα 6. Ωστόσο, στο άρθρο 3 παράγραφος 2 της εν λόγω απόφασης προβλέπεται επίσης ότι στην περίπτωση που το Ηνωμένο Βασίλειο εξακολουθεί να είναι κράτος μέλος στην αρχή της κοινοβουλευτικής περιόδου 2019-2024 (δηλ. τον Ιούνιο του 2019), ο αριθμός των ευρωβουλευτών ανά κράτος μέλος θα παραμείνει ίδιος με αυτόν της προηγούμενης περιόδου^[3], έως ότου η αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου αποκτήσει νομική ισχύ.

Κάθε φορά μετά τις εκλογές, το Κοινοβούλιο συνέρχεται αυτοδικαίως την πρώτη Τρίτη μετά την παρέλευση ενός μήνα (πράξη της 20ής Σεπτεμβρίου 1976^[4]). Σύμφωνα με το άρθρο 229 παράγραφος 1 ΣΛΕΕ, το Κοινοβούλιο συνεδριάζει επίσης, αυτοδικαίως, τη δεύτερη Τρίτη του Μαρτίου κάθε έτους.

Οργάνωση

A. Πρόεδρος

Σύμφωνα με τον Κανονισμό του Κοινοβουλίου, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου εκλέγεται μεταξύ των βουλευτών για θητεία δύομισι ετών με δυνατότητα ανανέωσης (άρθρο 19 του Κανονισμού). Ο Πρόεδρος εκπροσωπεί το όργανο εκτός Κοινοβουλίου και στις σχέσεις του με τα άλλα θεσμικά όργανα της ΕΕ. Ο Πρόεδρος διευθύνει τις συζητήσεις στην ολομέλεια και διασφαλίζει την τήρηση του Κανονισμού του Κοινοβουλίου. Κατά την έναρξη κάθε συνεδρίασης του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου εκφράζει την άποψη και τους προβληματισμούς του Κοινοβουλίου για τα σημεία της ημερήσιας διάταξης και άλλα θέματα. Μετά την έγκριση του προϋπολογισμού της ΕΕ από το Κοινοβούλιο, ο Πρόεδρος τον υπογράφει και τον καθιστά έτσι εκτελεστό. Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου, από κοινού με τον Πρόεδρο του Συμβουλίου, υπογράφει όλες τις νομοθετικές πράξεις που εγκρίνονται στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας. Ο Πρόεδρος μπορεί να αντικατασταθεί από έναν εκ των 14 αντιπροέδρων, σύμφωνα με το άρθρο 23 του Κανονισμού.

B. Ολομέλεια

Η ολομέλεια είναι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με τη στενή έννοια και οι συνεδριάσεις της πραγματοποιούνται υπό την προεδρία του Προέδρου. Το Κοινοβούλιο συνεδριάζει κάθε μήνα στο Στρασβούργο (εκτός από τον Αύγουστο), για μια περίοδο συνόδου που διαρκεί τέσσερις ημέρες, από τη Δευτέρα έως την Πέμπτη. Πρόσθετες σύνοδοι πραγματοποιούνται στις Βρυξέλλες. Η περίοδος συνόδου υποδιαιρείται σε ημερήσιες

[2] Απόφαση (ΕΕ) 2018/937 του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2018, για τον καθορισμό της σύνθεσης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΕ L 165 I της 2.7.2018, σ. 1).

[3] Βλ. άρθρο 3 στην απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2013, για τον καθορισμό της σύνθεσης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΕ L 181 της 29.6.2013, σ. 57).

[4] Πράξη της 20ής Σεπτεμβρίου 1976 περί της εκλογής των αντιπροσώπων στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με άμεση και καθολική ψηφοφορία (ΕΕ L 278 της 8.10.1976).

συνεδριάσεις (άρθρο 145 παράγραφος 3 του Κανονισμού). Οι θέσεις των βουλευτών στην αίθουσα συνεδριάσεων αποφασίζονται βάσει της πολιτικής τους τοποθέτησης, από τα αριστερά προς τα δεξιά, έπειτα από συμφωνία μεταξύ των προέδρων των ομάδων. Ο Πρόεδρος κηρύσσει την έναρξη της συνεδρίασης, κάποιες φορές με έναν φόρο τιμής ή μια ομιλία για θέματα της επικαιρότητας. Ο Πρόεδρος λαμβάνει βοήθεια σε αυτό το καθήκον από τους 14 αντιπροέδρους, που μπορούν να αναλαμβάνουν την προεδρία. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης λαμβάνουν μέρος στις συνεδριάσεις ώστε να διευκολύνουν τη συνεργασία μεταξύ των θεσμικών οργάνων στη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Έπειτα από αίτημα του Κοινοβουλίου, μπορεί να ζητηθεί από τους εκπροσώπους των δύο οργάνων να προβούν σε δηλώσεις ή να περιγράψουν τις δραστηριότητές τους.

Γ. Πολιτικά όργανα

Τα πολιτικά όργανα του Κοινοβουλίου περιλαμβάνουν το Προεδρείο (άρθρο 24 του Κανονισμού — ο Πρόεδρος και οι 14 Αντιπρόεδροι), τη Διάσκεψη των Προέδρων (άρθρο 26 του Κανονισμού — ο Πρόεδρος και οι πρόεδροι των πολιτικών ομάδων), τους πέντε Κοσμήτορες (άρθρο 28 του Κανονισμού — υπεύθυνοι για διοικητικής και οικονομικής φύσης θέματα που αφορούν τους βουλευτές), τη Διάσκεψη των Προέδρων των Επιτροπών (άρθρο 29 του Κανονισμού) και τη Διάσκεψη των Προέδρων των Αντιπροσωπειών (άρθρο 30 του Κανονισμού). Η θητεία του Προέδρου, των Αντιπροέδρων και των Κοσμητόρων, καθώς και των προέδρων των επιτροπών και των αντιπροσωπειών, διαρκεί δύομισι έτη (άρθρο 19 του Κανονισμού).

Δ. Επιτροπές και αντιπροσωπείες

Οι βουλευτές συμμετέχουν σε 20 επιτροπές, 2 υποεπιτροπές και 39 αντιπροσωπείες (διακοινοβουλευτικές αντιπροσωπείες και αντιπροσωπείες σε μικτές κοινοβουλευτικές επιτροπές, επιτροπές κοινοβουλευτικής συνεργασίας και πολυμερείς κοινοβουλευτικές συνελεύσεις)^[5]. Το Κοινοβούλιο αποστέλλει επίσης αντιπροσωπεία στη Συνέλευση Ίσης Εκπροσώπησης που συγκροτήθηκε στο πλαίσιο της συμφωνίας μεταξύ των κρατών Αφρικής, Καραϊβικής και Ειρηνικού (ΑΚΕ) και της ΕΕ^[6]. Μπορεί επίσης να συγκροτεί ειδικές επιτροπές (άρθρο 197 του Κανονισμού) ή εξεταστικές επιτροπές (άρθρο 226 ΣΛΕΕ και άρθρο 198 του Κανονισμού).

Βάσει του άρθρου 204 του Κανονισμού, κάθε επιτροπή ή αντιπροσωπεία εκλέγει το προεδρείο της, που αποτελείται από έναν πρόεδρο και έως τέσσερις αντιπροέδρους.

Ε. Πολιτικές ομάδες

Οι βουλευτές δεν είναι μέλη εθνικών αντιπροσωπειών, αλλά διεθνικών πολιτικών ομάδων ανάλογα με την πολιτική τους τοποθέτηση. Βάσει του Κανονισμού του ΕΚ, κάθε πολιτική ομάδα απαρτίζεται από βουλευτές που έχουν εκλεγεί στο ένα τέταρτο τουλάχιστον των κρατών μελών και αποτελείται από τουλάχιστον 25 μέλη (άρθρο 32 του Κανονισμού). Οι πολιτικές ομάδες διεξάγουν τακτικές συνεδριάσεις κατά την εβδομάδα της συνόδου της ολομέλειας καθώς και κατά τη διάρκεια της εβδομάδας που προηγείται

[5] Ο αριθμός των μελών ανά επιτροπή καθορίζεται στην παράγραφο 1 της [απόφασης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 2ας Ιουλίου 2014 σχετικά με την αριθμητική σύνθεση των μόνιμων επιτροπών \(ΕΕ C 224 της 21.6.2016, σ. 34\)](#).

[6] Βλ. τη [Συμφωνία του Κοτονού, όπως αναθεωρήθηκε στην Ουαγκαντούγκου, στις 22 Ιουνίου 2010, άρθρο 17](#).

αυτής, ενώ πραγματοποιούν και σεμινάρια κατά τα οποία καθορίζουν τις βασικές αρχές της δράσης τους. Ορισμένες πολιτικές ομάδες αντιστοιχούν σε υπερεθνικά πολιτικά κόμματα που δραστηριοποιούνται σε επίπεδο ΕΕ.

ΣΤ. Ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα και ιδρύματα

Το Κοινοβούλιο συνιστά τη δημιουργία ενός περιβάλλοντος ευνοϊκού για την ανάπτυξη πραγματικά ευρωπαϊκών πολιτικών κομμάτων και ιδρυμάτων, συμπεριλαμβανομένης της έγκρισης νομοθεσίας πλαισίου. Το άρθρο 224 ΣΛΕΕ προβλέπει νομική βάση για την έγκριση, σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, του καθεστώτος των πολιτικών κομμάτων σε ευρωπαϊκό επίπεδο και των κανόνων για τη χρηματοδότησή τους. Το 2003 καθιερώθηκε ένα σύστημα για τη χρηματοδότηση των ευρωπαϊκών πολιτικών κομμάτων, το οποίο επέτρεψε τη σύσταση πολιτικών ιδρυμάτων σε επίπεδο ΕΕ^[7]. Κατόπιν ορισμένων καταχρηστικών πρακτικών, οι εν λόγω κανόνες τροποποιήθηκαν πρόσφατα με τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 2018/673 της 3ης Μαΐου 2018^[8], με σκοπό την ενίσχυση της ευρωπαϊκής διάστασης των πολιτικών κομμάτων, την εξασφάλιση δικαιότερης κατανομής των πόρων και τη βελτίωση της επιβολής των κανόνων.

Σήμερα υφίστανται τα ακόλουθα ευρωπαϊκά κόμματα: το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα (EPP), το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα (PES), το Κόμμα Συμμαχίας Φιλελευθέρων και Δημοκρατών για την Ευρώπη (ALDE), το Ευρωπαϊκό Πράσινο Κόμμα (EGP), η Συμμαχία των Συντηρητικών και Μεταρρυθμιστών στην Ευρώπη (ACRE), το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς (EL), οι Ευρωπαίοι Ενωμένοι για τη Δημοκρατία (EUD), το Ευρωπαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα (EDP), η Ευρωπαϊκή Ελεύθερη Συμμαχία (EFA), η Ευρωπαϊκή Συμμαχία για την Ελευθερία (EAF), η Συμμαχία των Ευρωπαϊκών Εθνικών Κινήσεων (AEMN), το Ευρωπαϊκό Χριστιανικό Πολιτικό Κίνημα (ECPM) και η Συμμαχία για την Άμεση Δημοκρατία στην Ευρώπη (ADDE). Η δράση των υπερεθνικών κομμάτων αναπτύσσεται σε στενή συνεργασία με τις αντίστοιχες πολιτικές ομάδες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Μεταξύ των πιο σημαντικών ευρωπαϊκών πολιτικών ιδρυμάτων περιλαμβάνονται: το Κέντρο Ευρωπαϊκών Σπουδών Wilfried Martens, το Ίδρυμα Ευρωπαϊκών Προοδευτικών Σπουδών, το Ευρωπαϊκό Φιλελεύθερο Φόρουμ, το Πράσινο Ευρωπαϊκό Ίδρυμα, το Ινστιτούτο Ευρωπαίων Δημοκρατών, το δίκτυο Για τη Μεταμόρφωση της Ευρώπης και η Νέα Κατεύθυνση — Ίδρυμα για την Ευρωπαϊκή Μεταρρύθμιση.

Στις 22 Νοεμβρίου 2012, το Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα^[9] με το οποίο προέτρεπε τα ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα να προτείνουν υποψηφίους για την προεδρία της Επιτροπής με σκοπό την ενίσχυση της πολιτικής νομιμότητας τόσο του Κοινοβουλίου όσο και της Επιτροπής. Οι εν λόγω ρυθμίσεις τέθηκαν σε εφαρμογή πριν από τις εκλογές του 2014, όταν για πρώτη φορά ορίστηκαν κορυφαίοι υποψήφιοι. Μετά τις εκλογές αυτές, ένας από τους κορυφαίους υποψηφίους, ο Jean-Claude Juncker, εξελέγη Πρόεδρος της Επιτροπής από το Κοινοβούλιο στις 22 Οκτωβρίου 2014. Στην

[7]Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) αριθ. 1141/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2014, σχετικά με το καθεστώς και τη χρηματοδότηση των ευρωπαϊκών πολιτικών κομμάτων και των ευρωπαϊκών πολιτικών (ΕΕ L 317 της 4.11.2014, σ. 1).

[8]Κανονισμός 2018/673, της 3ης Μαΐου 2018, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) αριθ. 1141/2014, σχετικά με το καθεστώς και τη χρηματοδότηση των ευρωπαϊκών πολιτικών κομμάτων και των ευρωπαϊκών πολιτικών ιδρυμάτων (ΕΕ L 114 της 4.5.2018, σ. 1).

[9]Ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 22ας Νοεμβρίου 2012 σχετικά με τις εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το 2014 (ΕΕ C 419 της 16.12.2015, σ. 185).

απόφασή του, της 7ης Φεβρουαρίου 2018, σχετικά με την αναθεώρηση της συμφωνίας-πλαίσιο για τις σχέσεις μεταξύ του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής^[10], το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι ήταν έτοιμο να απορρίψει κάθε υποψήφιο για την προεδρία της Επιτροπής που δεν είχε θέσει υποψηφιότητα ως κορυφαίος υποψήφιος ευρωπαϊκού πολιτικού κόμματος («Spitzenkandidat») ενόψει των ευρωπαϊκών εκλογών του 2019.

Z. Γενική Γραμματεία του Κοινοβουλίου

Επικεφαλής της [Γενικής Γραμματείας](#) του Κοινοβουλίου είναι ο Γενικός Γραμματέας, ο οποίος διορίζεται από το Προεδρείο (άρθρο 222 του Κανονισμού). Η σύνθεση και η οργάνωση της Γενικής Γραμματείας καθορίζονται επίσης από το Προεδρείο: η Γενική Γραμματεία περιλαμβάνει σήμερα 12 Γενικές Διευθύνσεις και τη Νομική Υπηρεσία. Η Γενική Γραμματεία έχει ως αποστολή να συντονίζει το νομοθετικό έργο και να οργανώνει τις συνεδριάσεις της ολομέλειας και τις λοιπές συνεδριάσεις. Παρέχει επίσης τεχνική και νομική υποστήριξη και εμπειρογνωμοσύνη στα κοινοβουλευτικά όργανα και τους βουλευτές του ΕΚ, προκειμένου να τους στηρίζει στην άσκηση των καθηκόντων τους. Η Γενική Γραμματεία παρέχει υπηρεσίες διερμηνείας και μετάφρασης για όλες τις συνεδριάσεις και τα επίσημα έγγραφα.

Λειτουργία

Στο πλαίσιο των Συνθηκών, το Κοινοβούλιο οργανώνει κατά τρόπο αυτόνομο τις εργασίες του. Ψηφίζει τον Κανονισμό του αποφασίζοντας με την πλειοψηφία των μελών του (άρθρο 232 ΣΛΕΕ). Εκτός αν οι Συνθήκες ορίζουν διαφορετικά, το Κοινοβούλιο αποφασίζει με την πλειοψηφία των ψηφισάντων (άρθρο 231 ΣΛΕΕ). Αποφασίζει για την ημερήσια διάταξη των συνεδριάσεων της ολομέλειας, οι οποίες αφιερώνονται κυρίως στην έγκριση των εκθέσεων που εκπονούνται από τις κοινοβουλευτικές επιτροπές, στις ερωτήσεις προς την Επιτροπή και το Συμβούλιο, στις συζητήσεις επί επικαίρων και επειγόντων θεμάτων και στις δηλώσεις της Προεδρίας. Οι συνεδριάσεις των επιτροπών και της ολομέλειας είναι δημόσιες και μεταδίδονται μέσω του διαδικτύου.

Έδρα και τόποι εργασίας

Από τις 7 Ιουλίου 1981 και μετά, το Κοινοβούλιο έχει εγκρίνει διάφορα ψηφίσματα σχετικά με την έδρα του και έχει καλέσει τις κυβερνήσεις των κρατών μελών να τηρήσουν την υποχρέωση που υπέχουν δυνάμει των Συνθηκών, να καθορίσουν δηλαδή μία ενιαία έδρα για τα θεσμικά όργανα. Δεδομένου ότι τα κράτη μέλη δεν έχουν ανταποκριθεί από μακρού στην υποχρέωσή τους αυτή, το Κοινοβούλιο έλαβε μια σειρά αποφάσεων σχετικά με την οργάνωση και τους τόπους εργασίας του (δηλ. Λουξεμβούργο, Στρασβούργο και Βρυξέλλες). Στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Εδιμβούργου της 11ης και της 12ης Δεκεμβρίου 1992, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών κατέληξαν σε συμφωνία σχετικά με την έδρα των θεσμικών οργάνων, βάσει της οποίας:

[10] [Απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 7ης Φεβρουαρίου 2018 σχετικά με την αναθεώρηση της συμφωνίας-πλαίσιο για τις σχέσεις μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής \(EE C 463 της 21.12.2018, σ. 89\).](#)

- το Κοινοβούλιο έχει την έδρα του στο Στρασβούργο, όπου πραγματοποιούνται οι 12 μηνιαίες περιόδους συνόδου, συμπεριλαμβανομένης της συνόδου κατά την οποία λαμβάνεται η απόφαση σχετικά με τον ετήσιο προϋπολογισμό της ΕΕ·
- οι πρόσθετες περιόδους συνόδων πραγματοποιούνται στις Βρυξέλλες·
- οι κοινοβουλευτικές επιτροπές συνεδριάζουν στις Βρυξέλλες·
- η Γενική Γραμματεία και οι υπηρεσίες υποστήριξης του Κοινοβουλίου παραμένουν στο Λουξεμβούργο.

Το Κοινοβούλιο επέκρινε αυτήν την απόφαση. Ωστόσο, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1997 — C-345/95) επιβεβαίωσε ότι η έδρα του Κοινοβουλίου καθορίστηκε σύμφωνα με αυτό που σήμερα αποτελεί το άρθρο 341 ΣΛΕΕ. Η ουσία της απόφασης αυτής συμπεριλήφθηκε στη Συνθήκη του Άμστερνταμ με μορφή πρωτοκόλλου που προσαρτάται στις Συνθήκες.

Αν και το Κοινοβούλιο εξέφρασε τη λύπη του για τις εν λόγω αποφάσεις, έχει υποχρεωθεί να καταρτίζει το ετήσιο πρόγραμμα εργασιών του σύμφωνα με αυτές κατόπιν πρότασης της Διάσκεψης των Προέδρων. Γενικά, κατά τη διάρκεια ενός έτους, το Κοινοβούλιο διεξάγει 12 τετραήμερες περιόδους συνόδου στο Στρασβούργο και έξι διήμερες περιόδους συνόδου στις Βρυξέλλες. Έχουν αναληφθεί πολλές πρωτοβουλίες από βουλευτές προκειμένου να αποφεύγονται οι συνεδριάσεις στο Στρασβούργο. Για παράδειγμα, το 2012 εγκρίθηκε πρόγραμμα εργασιών που περιελάμβανε δύο διήμερες περιόδους συνόδου κατά τη διάρκεια της ίδιας ημερολογιακής εβδομάδας τον Οκτώβριο στο Στρασβούργο, κάτι που μείωνε τον συνολικό χρόνο συνεδριάσεων στο Στρασβούργο κατά τέσσερις ημέρες. Ωστόσο, έπειτα από προσφυγή της Γαλλίας, το Δικαστήριο αποφάσισε ότι απαιτούνται δύο πλήρεις περιόδους συνόδου (Υπόθεση C-237/11) προκειμένου να τηρηθούν οι ληφθείσες αποφάσεις.

Σύμφωνα με το άρθρο 229 ΣΛΕΕ, το Κοινοβούλιο δύναται να συνέλθει σε περίοδο έκτακτης συνόδου, αν το ζητήσει η πλειοψηφία των βουλευτών που το απαρτίζουν, το Συμβούλιο ή η Επιτροπή. Στις 18 Δεκεμβρίου 2006, το Κοινοβούλιο διεξήγαγε, για πρώτη φορά, πρόσθετη σύνοδο της ολομέλειας στις Βρυξέλλες αμέσως μετά το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της 14ης και 15ης Δεκεμβρίου 2006. Από τότε παγιώθηκε αυτή η πρακτική με την οποία δίνεται άμεση συνέχεια στις συνεδριάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου.

Σύνθεση του Κοινοβουλίου ανά πολιτική ομάδα και κράτος μέλος

Στον κατωτέρω σύνδεσμο μπορείτε να συμβουλευτείτε έναν πίνακα που περιλαμβάνει μια επισκόπηση των πολιτικών ομάδων και της σύνθεσής τους: <https://www.europarl.europa.eu/meps/el/home>

Eeva Pavy
04/2019

